

Nr. 886/06.02.2023

Către,

MINISTERUL FINANȚELOR

Comisia de dialog social

În atenția domnului Alin CHITU – Secretar de stat

Având în vedere proiectul de lege pentru completarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale ([click aici](#)), aflat pe ordinea de zi a ședinței extraordinare a Comisiei de dialog social, care se va desfășura în data de 07.02.2023, Camera Consultanților Fiscali vă transmite următoarele observații în legătură cu propunerea dumneavoastră de transpunere:

1. Referitor la conținutul capacului art. 9¹ nou introdus – Directiva precizează la art. 2 alin. (2) că infracțiunile sunt legate „de teritoriul a două sau mai multe **state membre UE**”, iar transpunerea folosește noțiunea de „scheme frauduloase cu caracter **transfrontalier**”. Diferența de abordare e semnificativă, noțiunea de transfrontalier vizând și state din afara UE, ceea ce depășește norma unională.
2. Condiția referitoare la nivelul minim al prejudiciului – 10.000.000 euro – este transpusă ca „diminuarea cu cel puțin 10.000.000 euro a **resurselor bugetului UE**”, în condițiile în care infracțiunile se referă la fapte legate de TVA, care reprezintă doar una din resursele proprii ale bugetului UE și se calculează, în principiu, ca % din TVA național, cu ajustări destul de laborioase în funcție de mai mulți parametri.
Astfel, dacă spre exemplu, pentru simplificarea calculului, presupunem o cotă actuală de 3% din TVA național datorată de România către bugetul UE, **nivelul minim al prejudiciului la bugetul național stabilit**, ca urmare a acestor infracțiuni, ar trebui să fie avut în vedere în primul rând și abia ulterior să se stabilească efectul acestuia în bugetul UE, pentru verificarea îndeplinirii condiției de plafon minim.
În exemplul de calcul propus de noi acest prejudiciu constând în **TVA la bugetul național** ar fi de fapt cca 333.333.333,3 euro. Considerăm însă că astfel de elemente privind modul de stabilire concretă a prejudiciului infracțiunilor trebuie să apară în text sau măcar în expunerea de motive ([click aici](#)). Altfel, apreciem că în aplicarea legii o să avem o problemă de lipsă de predictibilitate a legii, chiar în legătură cu un element foarte important – stabilirea încadrării faptei infracționale în prevederile acestei legi, în raport cu nivelul minim al prejudiciului, condiție a Directivei transpuse.
3. Referitor la lit. b) - formularea este evident lipsită de predictibilitate din cel puțin 2 motive:

- (i) noțiunea folosită în transpunere - „**nedivulgarea** de informații privind TVA...” - nu este definită și nici utilizată uzual în legea fiscală națională sub această formă și, de aici,
- (ii) continuarea textului devine și mai impredictibilă – „...informații ce **trebuie divulgate potrivit legii**”. Evident, se înțelege, că legea fiscală română ar avea prevăzute obligații exprese și identificabile cu ușurință, de divulgarea informațiilor privind TVA, or, după cunoștințele noastre, legislația specifică folosește alte noțiuni pentru stabilirea obligațiilor declarative privind TVA, de orice fel.

Mai mult, amintim că o asemenea formulare, chiar mai puțin impredictibilă a condus la **neconstituționalitatea** art. 6 din aceeași lege a evaziunii fiscale, în 2015 printr-o Decizie CCR bine-cunoscută (...impozitele cu reținere la sursă potrivit legii.....). Cel puțin în fundamentare, dacă nu și în textul de lege propus, apreciem că trebuie precizat la ce se referă nedivulgarea – nedepunerea de deconturi, declarații informative, lipsa unei facturi din declarația informativă etc.

4. Referitor la lit. c) – textul este și în acest caz neclar și astfel lipsit de predictibilitate, lăsând doar să se înțeleagă că ar putea fi vorba de tranzacții pe lanț, de tip carusel eventual, unde **declarațiile corecte ale unor persoane impozabile** de pe lanț ar fi fost făcute, cu știință, în scopul unei fraude de TVA, care devine efectivă la o **altă persoană impozabilă** etc. Expunerea de motive la pct. 2.3. nu conține nicio explicație, doar citează textul articolului. La o simplă citire, textul te poate conduce la ideea că neplata unui TVA, la nivelul minim impus de directivă, declarat corect, de aceeași persoană impozabilă, ar fi fapta avută în vedere de lege. În înțelegerea noastră, nu aceasta ar fi ipoteza avută însă în vedere de directivă, doar că din proiect nu se înțelege cu claritate situația vizată.

Cu stimă,

Dan Manolescu
Președinte CCF